

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ



ΙΧΑ δοξασι, πως κανενας στον κοσμο δεν θα μαθαινε αληθινη ιστορια. Κι' όμως, αποφασισα να τη διηγηθω. Δεν ειμαι απολυτα βεβαιος, αν θα θα πο, συνεβησαν αληθινά. Δεν εινε αβιθανο και να τον ανερευνητρα τον παραξενο αυτον εφρατη, που θα εας διηγηθω. Κι' όμως, δεν μπορει να ήταν δνειρο. Η λεπτομερεια περβαιναν μεσ' στο μυαλο μου, εινε πολλες και καθαρες. Αυτα που πρό-

κειται να πο, τωσους. Τον ειδα τον ανθρωπο αυτον. Ποιον ανθρωπο, αλφεια;

Ταξειδευα με το τραϊνο. Κανενας αλλος εκτος απο μενα, δεν ήταν σ' εκεινο το βαγον. Το τραϊνο εστρεξε με μεγάλη γοηγοραδα. Μοις δυος ξεκινησαμε απο ενα ενδαιεσο σταθιο, κωσους ματρε και κωσους αντισου μου στο διαμερισμα μου.

Δεν φανταζομαι να ειμαι φοβητατος. Απεναντίας, ειμαι πάντα κωσους των νεκρων μου. Κι' όμως δεν δευαζω να απολογισω πως ο ανθρωπος αυτος μου προσενοθε τραϊνο.

Δεν ειχε το υφος ανθρωπου ζωντανου. Στα χελια του ατανιόταν ενα χωρογελο, ενα αοριστο χωρογελο, απο κεινα που συλλαβιναυμε κοσμου φορα στα αννηματα χελια των προσωπων, στις αποβλητικες τοιχογραφιες κωσων των αιωνιων αιωνων.

Ήταν κοκκαλαρης κι' η επιδεξιμα του ήταν σαν στραγγισμένη απ' το αιμα της, εκοσσε με ματρε παιρη και ξεραμένη. Ποσων χρονων να ήταν ακρωθως; Δεν ειχε ηλιας. Μπορει να ήταν εξηνητα η σαξάντα, η και δεκα χιλιάδων ίσως χρονων. Τα ματια του ήταν ατλανη και διχως χρωμα, σαν τη διχως φως αυρη των πολων. Κι' επειτα τα ματια του, τα ματια του εκεινα ήταν ακρωθως που μοδι- νων τον πανω. Κάπου τα ειχα δει αυτα τα ματια, το βλεμμα τους μη ήταν τόσο γνοσμο. ... "Α. ναί! Σειρω που τα ειχα συναντησει αυτα τα ματια κι' αυτο το κρονο βλεμμα: πωσ απο τζαμα, μεσ' στο

γορα εξεφρεσ πολυτελειας, καλη φρα σαν και τοτο που βρωσκωια- στε! Κι' όμως, μου φανεται πως ήταν μολις χθες. Τι εινε τάχα μεσ' στην αιωνιότητα, δεσο χιλιάδες χρονια;

Το προσωπο του εστρεξε, δυο μιλοδσε, εκφρασι και ζωη: —Θησασα που βρεθήκαμε, ξεφρινα, στα κωματα; "Ολος ο τότε κοσμος μας, ανηγκριτα που εμφορος απ' τον σμακερινο, ειχε χαθει μεσα σε λιγες ωρες! Και γιατί; Γιατι μας ειχαν φοβηθει κι' οι ιδιοι οι θεοι! Η μεγάλη ηπειρος ήταν ολη καταπονησμένη...

Ετι τέλους! Τενα καταλάβαινα! Απ' το στομα του μυστηρι-δους μου συνταξειδιωτη αουγοα την ιστορία της βουλαγιμένης Ατλαντιδος! Αουγοα την ιστορία, η καλύτερα, το θρολο της, το θρολο της ζωης που υπηρξε κωποτε ανάμεσα της Ισπανίας και της Αμερικης, και του θαυμαστου πολιτισμου της, που απέναντι σ' εκεινον, ο τορινος δικος μας δεν εινε παρα ενα κωσότεμο πρωτό- λιο και που σε λιγες ωρες ειχε αφανισθει απ' την πλιματρηα των νεκρων, χωρις ν' αψηση πωσ του παρα μα τραστια αναινητα, α- λωστη και προβληματικη.

Το παραμιλητο του φβλου μου δεν ειχε τίποτε το εκπάνδυνο. Μαρτυρια να τον ακωσος αφορα. Ήταν ενας άκαιος, ακίνδυνος, ενας αλλος μενακος της νοσταλγίας.

—Α, η μεγάλη εκεινη νύχτα, συνέχισε, η αλησηρινη εκεινη νύχτα, μεσα στα νερα, που σέτασαν τον τόπο μας! Τι εκδίκρια φορικη ήταν εκεινη απο μέρους των φθονερων θεων! Και να συλ- λογιζομαι πως αφορηη της εκδικησεως τους ημουν εγω, εγω μονάχα, ενας ανθρωπος! Γιατι μονάχα εγω, εγω μονάχα, τους ειχα κωλπει το μεγάλο μυστικό τους! Ειχα βρει το μυστικό της ζωης! Θησάσα, θησάσα, ειχα καταγορησει παιδ τον θάνατο! Μεγάλο θαυμα και μαζύ, θραμβος μεγάλος της αγάτης! Για χατηρι της αρραδωναστικας μου, που πριν ακωμα παντρευοιμε, μου την αρπαξαν φθονεροι θεει κι' οι δικοι της πηγαίνας να τη θάφουν, παραβιασα τις πωλες του νασ, άνοθεα τον μυστικό βουδ κι' εμαθα τον αριθμό, τη λέξη και το σήμβολο, με το οποιο εξηγείται η ζωη, κι' οι θεοι κωτανου να μη χωειδωσονται! "Ημωνα παιδ, εγω ο ιδιος ο θεος! Με τη δύ- ναμι της θελησεως μου, το κορι της γναικας που αγαποσα και που ήταν τρεις ημερες πα- γωμένο, ξεναθησε, μεσα σε λι- γη φρα, τη ζεστα και το σφρι- γος της ζωης! Και βγηκα να φωνάξω σ' ελο τον κοσμο τον ενθουσιασμο μου! Μια τρέλλα πηρε τότε δλους τους ανθρωπους κι' εστρεξε, διόκληρα κωπαδια, στα κωμητηρια και στα νεκρο- ταφεια. Με χαρούμενα γελια και με θινους, άνασαναν τ' ά- γαλπημένα πώματα! Οι νεκροι εθγαναν απ' τους τάφους τους, θαμνωμένοι απ' το ξεφρινο το φως! Και των θεων τα πέτρινα αγάλματα, στα βάθρα τους ατά- νο, ριγοσαν και φοβόντουσαν.

□ □ □ Η ΕΞΗ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □



ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ

(Πινάκ του Ε. Λιοθζ).

□ □ □ Η ΕΞΗ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

—Απ' τη μεγάλη εκεινη νύ- χτα του κατακλιπυου, που βρε- θήκαμε χαμένοι μεσ' στα κωμα- τα, σε διαβεβαώνω πως δεν άλλαξε καθόλου! Εισα πάντα ιδιος κι' άπαράλλατος...

Αναπρόκωμα διόκληρος. Δεν χωροδσε παιδ αμφιβολία. Απέν- αντι μου ειχα ενα ανθρωπο τρελλό. Κι' όμως, δυο που μου μι- λοδσε, το αίσθημα του φβδον υ- ποχωροίσε μεσα μου. Τωσα ει- χα την αίσθησι πως τον ανθρωπο αυτο τον ηξερα πολύ, πάρα πολ- λύ, πως ήταν γνωστός μου από χρονια. Κάπου τον ειχα ιδωμέ- νο, διχως άλλο. Αλλ' από τότε, πρέπει να πέρασε καιρός, να πέρα- σε πάρα πολύ καιρός.

Κι' ο παρόβητος ανθρωπος εκεινος εξακολουθουσε να μιλή: —Μονάχα που άλλοτε ησουνα πο ώραιος! μου ειπε. Και πως να μην ησουνα ώραιος, καθως φοροδσε τη χρυσή σου πανο- πλια, διόκληρος στο πολεμικό σου άρμα! Σε ειχα δει τόσες φορες! Η Εδρωτη, που τότε δεν την ξεραμε, δεν ήταν παρα ενα με- γάλο δάκος, ελο πιθρανθρωπος. Σήμερα την περνάμε με γοή-

Ακούσθηκε για μα στιγμή το σφύριγμα του τραϊνου. Κωντέα- με στο σταθιο. Αλλά, σε να βραζόταν να τελειώση πριν να φτάσοιμε, ο τρελλός ανθρωπος εξακολουθουσε:

—Ναί, οι θεοι εστρεμαν κι' η- σαν πανκόβλητοι μπροστά σ' αυ- τη τη νίκη των ανθρωπων. Ενα παραλήρημα ζωης ήταν άπω- μένο σ' ολη τη γη άπάνω, απ' την οποια ειχε λείπει παιδ ο θά- νατος! Κι' ο μεγάλος θριάμβος ήταν δικος μου δλος! Γιατι εγω ειχα βρει το μυστικό. Όμως λογαριασα χωρις τα παραμάλια των συκακεριων των σκωυτρεών, που από τότε που τους πηρα τους νεκρούς, ειχαν μείνει ηρηκιά, χωρις τροφή. Τα λαμιαργα ζωδ- φια εκεινα, μαζύ με τους μεγά- λους αθανάτους, εκαναν τότε μά- σιμα, μα σιμα, μα σιμα σιωτη- νή, σατανική, λαμιαργίας και δο-

ΤΑ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ή στολή κι' ε' μισθός των στρατιωτών κατά την επανά-
στασι. Το ενδιαφέρον του Όθωνος για τους δημοσίους υ-
παλλήλους. Ο Όθων για τη δικαιοσύνη. κτλ. κτλ.

λοφονίας! Μιά νύχτα, ξαφνικά, ο αέρας βλος βάρανε σά μολύδι,
έγινε αστρικτικός σάν θεάτρν. Ή αστραλάς λόγγιζαν τόν ούρανό, οι
κερανοί ξεστούσαν απ' όλες τις μεριές. Ήταν ή γενική μνηταπόη-
σι πών στουχίον απó μέρους τών θεών. Έπεσαν άνατάχτετες βρο-
χές, τά κίματα σπρώθησαν άπάνω στά δούνά! Ή μάχη βάσταξε
μέχρι τó γλυκοάφρομα κι' όταν ή ήλιος βγήκε, εκεί πού ήταν άλλοτε
ή γη, πού ό άνθρωποι καταργήσαν τόν θάνατο, δέν ήταν πιά, απ'
τή μη άδωχη ός τήν άλλη, παρú μονάχα ó άσκεανός, πού έγγειρε τόν
ούρανό, σάν ένα θηρίο χορτασμένο.

Στό σημείο αυτό, ό μυστηριώδης συνταξιδιωτής μου, σά νάβλεπε
στά μάτια του μπροστά διη τή φρέξη του κατακλισμού, σταμάτησε.
Ήξαφνα πετάχτηκε όρθός και σάν ίδιο τó κράτος μάς προφητηώς
μανίας, ειπε:

—Δέκα χιλιάδες χρόνια πέρασαν απó τότε. Απó τότε έχω γεν-
νηθεί καμία εκατοστή φορές. Κι' αυτό γίνεται μ' όλο τόν άλλο κό-
σμο. Αλλά δε ληρημόντα έγω. Τό μηνητικό μου δέν έσδικε διά-
λου. Κι' ένας σκαπός μου μένει τώρα στη ζωή: να κησώ όλλη μη
φορά τόν θάνατο! Και τούτη τη φορά, χιλία έννεασόσια και δύο χρο-
νια, μετά τη γεννησι του δικού σας τού Χριστού, βρήκα ξανά τόν
άρηθμο, τή λέξη και τó σύμβολο πού ξαναδώνουν τήν άθανασία! Με
καταλαβαίνεις; Δέν άλλάζω τίποτε, άφοú άληθινά μόλις κανέναν
τελειώσει κάπου κάτω, άρχίζει πάλι κάτω όλλο απ' τήν αρχή, κάτω
όλλο. Καταργώ όμως τή φορητή τήν άγωνία, τή στιγμήα, αλλά
καί φορητή έντύπωση του κριού και τής άπουνηθέσεως. Δέν θα πε-
ράσουν δεκατέντε μέρες κι' ό θάνατος θάχη καταργηθεί.

Τό τρώνο ειχε λιγότερη τήν ταχυτητα του. Έμπευνε τώρα στό
σταθμό. Είχαμε φτάσει Κατεβήκαμα. Πόιν
όμως να με χέσει μέσ' σπό πλήθος, ό παρú-
ξενος συνταξιδιωτής πρόφτασε και μου
ειπε:

—Μετανοώνω τώρα πού σου μάλησα.
Κήταξε όμως να μην πής τίποτε σέ κανένα,
ποίν λάβεις όδηγίες μου. Θά σου γράψω
όδó: «Ατλαντίς, πόστ-ρεστάν, Φείνγκ για
τις Αντίλλες, όπου πρέπει να ξαναόρω κα-
ποιν μαύρο. Είνε άνάγκη να ξαναόρω σ'
αυτόν κάποιος άναμηήσεος, σδυμημένες απ'
τό χρόνο, πού φτάνουν στό βαθείά τά περ-
σάμενα, χιλιάδες χρόνια πω. Θ' άρήςω πωύ
τα να όρωμάση ή άναάλμψη μου. Τί έχω τά
χα να φοβάμαι τή φορά τούτη απ' τόν ού-
ρανό;

Αυτά ειπε και τόν έχασα άμέσως απ' τά
μάτια μου κι' απó τότε, δέν τόν ξανάδα πιά.
Πέρασαν μέρες, πέρασαν δυό μήνες. Είχα
ξεχάσει τήν παράξενή μου περιπέτεια, πού
ειχε άρχισει τώρα να μου φάνεταί σάν κά-
ποιου όνειρο κακό, περαστικό, όταν έξαφνα,
ένα πρωί, διάβασα στις έφημερίδες τήν τρο-
μερή καταστροφή τού Άγιου Πέτρου τής Μαρινήνας.

Ένας φοβερός σεισμός, μία φοβερή πλημμύρα, ειχαν έν μέρα
πραγματοποιήσει τó θρόλο τής χαμένης Ατλαντίδος. Ο ούρανος,
άγνωστο απó ποιές μυστηριώδεις, σκοτεινές έπιταγές, ειχε ξεγρά-
ψει πάλι μιάν όρισμένη περιοχή του κόσμου. Τότε, τρομαγμένος,
ξαναθυμήθηκα τόν παράξενο έκεινο ταξιδιωτή. Έτρεξα στό
ταχυδρομείο, σπρωγμένος από κάποιο ένστικτο σωτηρινό. Κι' εκεί βρή-
κα ένα τηλεγράφημα:

'Ατλαντίς. Πόστ-Ρεστάν.—Έφθασα Μαρινήναν, Άγιον Πέ-
τρον. Περιμένετε μεγάλα γεγονότα, σέ δυό μέρες. Θά διακηρύξω
σ' όλο τόν κόσμο τήν άναάλμψη μου. Σέ πενήντα ώρες, θάχη γίνει
τό μεγάλο πείραμα. Νίχη!».

Τó τηλεγράφημα αυτό ειχε σταλθεί απ' τό νησί, δυό ώρες ποίν
απ' τόν κατακλισμό...

Δέν ξέρω τώρα τι να πó και τι να υποθέτω. Δέν ξέρω τί πρέ-
πει να πιστέψω. Τί όλλο, παρú να τρέμο απ' τó φόβο μου, άλλάς,
να τρέμω σάν ένα μικρό παιδάκι, ένα παιδάκι, μονάχο μέσ' στό σω-
τάδι;....

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΤΑ ΚΕΥΦΥΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ή κυρία (στην ύπηρεσία της).—Μαρία, είσαι πολύ τρυπέλι!
Δέν κάνεις ποτέ δουλειά σωστή! Κι' έπειτα τομάς να μου ήρτάς
και αύθησι. Έ, φτάνει πιά... Απó σήμερα δέν θα πωψ παρú
φρονιά και νερό και θα εργάζεσαι όλη τήν ήμέρα. Έπίσης, δέν θα
βγής τήν Κυριακή έξω. Κατάλαβεις;

Μιά έπισκέπτις (στην κυρία).—Μά γιατί δείχνεστε
τόσο άδυστηρή στην καϊμένη τήν ύπηρεσία σας; Τί σάς έκανε;

Ή κυρία.—Έστετε σήμερα
είνε Σάββατο και πρέπει να τινα-
χτούν καλά τά χαλιά. Γν' αυτό
λωπόν κι' έγώ τή μαλώνω για να
θυμάση και να ξεσπάση... σ' αυτά



Όταν επί τής προεδρίας του Κουντουριώτη άναδιοργανώθηκε ό
έλληνακόσ στρατός, ό ήμακισμός του συνίστατο από ένα χιτώνιο, κοπητή
φουστάνελλα και φέσι. Έδόθη επίσης σέ κάθε στρατιώτη λιντοτόλη,
καθός και ταφούρια.

Όταν κατόπιν ανέλαβε τή διοίκησι του τακτικού στρατού, ό Φαβιέ-
ρος έξέδωκε μιά προκήρυξι στις 19 τού Οχτώβρη, τό 1825, στην ό-
ποια καθόρισε ως έξής τά έφóδια πού παρείγοντο σέ κάθε στρατιώτη:

«Κάθε στρατιώτης τού περικού εύθους όπου έμβη εις τό σώμα,
λαμβάνει ένδυμασίαν μέν εν μιάνι τζόχονιο άσπρον, δυό βρακιά
πάνινα άσπρα διά τó καλοκαιρι, εν τζόχονιο διά τόν χειμώνα, εν
φρέσι κόκκινον, και να καινούργιόνωνται διας φορές παλαιώνωντι,
έτι εν ξενυγίσι κάλτσες, μέν καπόταν, εν λουρι διά τα βαστά τήν
καπόταν εις τόν ώμον όπλα δέ, εν τουργίει με τήν λóγγην, εν ξεν-
υγίσι μπαλάσκας τρωφήν δέ 100 δράμα ψωμί τήν ήμέραν, 15 λε-
πτά σιτηρέσιον πληρωμένον καθ' ήμέραν διά να έχη τό κρεας του,
τό κρασί του κλπ., μισθόν δέ 16 γρόσια τό μήνα, τά όπλα να πλη-
ρώνωνται κάθε δέκα ήμέρας κατ' άνάλογον. Οι δεκανίς, ύπασίω-
ματικοί, αξιωματικοί λαμβάνουν και πληρώνουν κατá τόν βαθμόν
των. Ο λοχαγός λαμβάνει δυό φρονιά, δυό
σιτηρέσια και 150 γρόσια τό ήμα. Τó
ίπικόν και πυροβολικόν λαμβάνει μισθόν
μεγαλειτερον, επειδή και τό χρέος αυτών
είνε κοπιαστικώτερον. Οι μέν ύπεις λαμ-
βάνουν 25 γρόσια μηνιαίον, οι δέ πυρο-
βολισαί 20 γρόσια. Είνε ξεχωριστά τά
πλυστικά, τό λάδι και τά ξύλα, τά όπλα
πληρώνονται από τό ίδιον σώμα».

Ο βασιλεύς Όθων έργωνόσε δίους σχε-
δόν τούς δημοσίους ύπαλληλους, τήν ικανό-
τητα των και τά έτη τής ύπηρεσίας των. Ε-
πί πλέον, έδειχνε γι' αυτούς έξαιρετικó πλε-
οντε ενδιαφέρον. Ίδου ένα σχετικό ανέκ-
δοτο:

Ο ύπουργός τής Δικαιοσύνης ύπέβαλε μιά
μέρα στόν Όθωνα μιά αίτησι προαγωγής
του ύπογραμματιώτους Πρωτοδικών Τριπόλεως
Δημοκλείδου, και μεταβαστός του με τόν
βαθμό του γραμματέως στη Σπάρτη. Ο Ό-
θων όμως δέν θέλησε να ύπογράψη και ρώ-
τησε τόν ύπουργό, για ποά αίτια δείχει έ-
ξαιρετική είνονα στόν ύπαλληλο αυτόν. Ο
ύπουργός του άπάντησε ότι ό Δημοκλείδης, εντός του ότι εινε ικανό-
τατος στη δουειά του, έχει και δεκαεπτά έτών ύπηρεσία.

Ο Όθων τότε, ό όποιος συμβουλεύεταν πάντα τό όβλιό τής κα-
τωστάσεως διαν των ύπαλληλων του, παρετήρησε:

—Αυτό εινε σωστό, άλλ' εινε έπίσης έξίσου σωστό ότι στό Έφρ-
τείο Πατρών ύπηρετεί κάποιος ύπογραμματιώ, όνομαζόμενος Ράττης,
έπίσης ικανότατος ύπαλληλος και κατá πολλύ άρχαιότερος του Διμο-
κλείδου. Δίκαιο εινε λοιπόν να προκρίθασουμε πρώτα αυτόν κι' έπειτα
τόν Δημοκλείδη, με τή σειρά του.

Μιά νύχτα ό Όθων προσεκάλεσε έπειγόντως στό άνάλογο τόν
πρόεδρο των έν Αθήνας Πρωτοδικών. Έκεινος έτρεξεν άνήλικος να
παρουσιαστή στό βασιλέα, τόν όποιο βρήκε στό γραφείο του να κάδε-
ται και να διαβάη με προσοχή μιά άπόφασι τού Πρωτοδικείου:

—Ή άπόφασι αυτή εινε άδικη!... τού ειπε με θυμό ό Όθων,
μόλις τόν ειδε.

Κι' όταν ό πρόεδρος θέλησε να δικαιολογηθή, ό βασιλεύς προσέ-
θεσε άδυστηρά:

—Πρέπει να είστε προεκτικώτεροι στό μέλλον, στό ζήτημα τής
άπονομής τής Δικαιοσύνης, για να μην καταπάτη τό γόητρό της!

Όταν τό 1885 καπεστάλη ή στάσις του Κριεζώτη στην Εϊόβια, ό
Όθων ειπε στόν εισαγγελία Πρωτοδικών Καλαίδος, ό όποιος έτρό-
κειτο να αναχωρήσει επί τάτου πρός ένέργεσιν σχετικών άνακρίσεων:

—Ή επανάστασις του Κριεζώτη εν' αλήθεια ότι έγκρίμασε τό
Κράτος. Έπιθύω όμως να έτελώσετε ενούννητιστα τό καθήκον σας...
Ύν οι φίλοι του Κριεζώτη έχον άνενο δίκιο; δέν πρέπει να άδικηθούν.
έ-
σω κι' άν εινε έχθροί μου. Κι' άν
πάλι οι φίλοι οι δικόι μου έχον ά-
δικο, δέν πρέπει να μέινουν άτιμώ-
ρητοι, επειδή ενίς φίλος μου.

